

dige eller uordentlige, og jeg mener da ikke, at det er Skifteretten, der bør være Dommer i denne Sag, men at det bør være Kreditorerne, der afgøre, om de, fordi det baader deres Interesse bedst, føle Trang til at give Akkord eller ej. Jeg kunde ønske dette Punkt forandret.

Hermed kan jeg slutte, idet jeg haaber, at naar Sagen gaar i Udvalg, den saa maa blive fremmet saa hurtigt, at Loven kan gaa igennem i denne Samling; jeg tror, den vil blive hilst med Glæde fra manges Side.

Justitsministeren (Alberti): Jeg takker for den velvillige Maade, hvorpaa dette Lovforslag er blevet modtaget, og jeg tør derefter haabe, at det maa lykkes at kunne gennemføre det i denne Samling. Selvfølgelig kan der være og vil der altid være ved et saa omfattende Lovforslag om et i vor Lovgivning nyt Emne en Række Punkter, hvorom der vil være forskellige Meninger. Jeg er selvfølgelig rede til at forhandle med det eventuelle Udvalg om de forskellige Punkter, der ere nævnte her i Dag, og andre Punkter, der maatte fremkomme. Jeg kan dog ikke afholde mig fra at sige, at jeg tror ikke, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) har Ret, naar han mener, at det er en betænkelig Bestemmelse, at man sætter Brøkdelen for de Fordringshavere, der kunne fremkalde Konkurs, saa langt ned som til $\frac{1}{16}$. Jeg har tværtimod overhovedet været betænkelig ved at ind sætte nogen Brøk, idet det forekommer mig, at naar der er 3 Kreditorer, der kræve Betaling, maa det være nok til, at de kunne kræve Konkurs, idet man maa erindre, at Kreditorerne ikke have nogen som helst, i alt Fald ikke nogen ubetinget, Sikkerhed mod, at Status kan væsentlig forandres eller forrykkes, medens Akkordforhandlingen staar paa. Det hele kan maaske ogsaa ende med, at der ingen Akkord bliver, der kan maaske ogsaa opstaa ny Krav, der skulle participere i Konkursen, eller Varer kunne være afhændede til smaa Priser eller lignende. Det er noget, man kan have meget forskelligt Syn paa.

Jeg tror ikke, det er en Fejl, naar der i Lovforslaget ikke tales om Statstidende, men derimod om de for retslige Bekendtgørelser autoriserede Aviser; thi dette Lovforslag gælder jo ogsaa for Færøerne, hvor man foruden Statstidende ogsaa har en anden Avis, hvori Bekend-

gørelser skulle ske. Det er saaledes vistnok det rette Udtryk, der er anvendt i den paagældende Paragraf.

Det kan maaske siges, at man burde udtrykke Bestemmelsen anderledes om den Erklæring, som Tillidsmændene skulle afgive, men paa den anden Side, da Erklæringen jo afgives og kun skal afgives efter deres bedste Overbevisning og selvfølgelig kun kan afgives paa Grundlag af, hvad der er forelagt dem, og hvad de have set, tror jeg ikke, der er saa store Mangler ved Lovforslaget i den Henseende, som det ærede Medlem mente. Naturligvis maa Tillidsmændene lade sig det være magtpaaliggende at faa alt forelagt, og naar der er nogen Tvivl om, at Skyldneren virkelig har forelagt alt, maa de udtale denne Tvivl, og denne Tvivl kan efter Omstændighederne være saa stor og saa velbegrundet, at den kan bevirke, at de overhovedet afslaa at afgive den Erklæring, som man ønsker. De forskellige enkelte Spørgsmaal i §§ 10, 32 og 34, som det ærede Medlem nævnte, ere ret specielle, og jeg skal derfor ikke her komme videre ind paa dem.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som blev rejst af det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen), skal jeg sige, at det jo er meget trist at høre, at Forholdet virkelig skal være det, at de allerfleste, der søge Akkord, have været letsindige og uredelige i deres Virksomhed . . . (Holger Petersen: Jeg har ikke sagt „uredelige“, jeg sagde „uordentlige“.) . . . Om Forladelse, saa letsindige og uordentlige i deres Virksomhed, men, om jeg mindes ret, er den Regel, der foreligger her, i Virkeligheden ikke nogen anden end den, vi allerede nu kende fra Tvangsakkord i Konkursboer, hvor det dog viser sig, at der kommer mange Tvangsakkorder i Stand, saaledes at Skifteretten formodentlig har et mildere Blik paa disse Forhold end det ærede Medlem.

Jeg skal, som sagt, være fuldkommen rede til at forhandle med det ærede Udvalg om de rejste Spørgsmaal eller hvilke andre, der under Udvalgsbehandlingen maatte blive rejste.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.